

PROMETEU

Un animal esquerp de tant 'nar sol;
sense parar un cuc rosegant-li el ventre
fent-lo córrer, esgotat, esporuguit,
de la fam fugint, defugint la mort;
fent la vida enmig dels boscos llòbrecs;
cec quan la nit estén les seves ombres;
al clot de roca colpit de freds mortals;
acoblant-se a l'atzar de les abraçades;
víctima dels déus, cridant dels seus atacs
—sense Prometeu, homes, això, fóreu.

¡Foc creador, destructor, flama artística!
¡Foc, hereu de les llurs de la posta!
L'aurora s'alça al cor del vespre trist;
la dolça llar ha unit les mans; és camp
l'estesa de bardisses cremades.
El dur metall apunta a les colades,
el ferro roent es blega amb el martell.
Sota teulat una claror omple l'ànima.
El pa, amb l'escalf, madura com un fruit.
¡Si us va estimar, per fé'us un do tan bell!

Donà roda i palanca. ¡Oh meravella!
El destí afluixa al pes feble de les mans.
La fretura tem de lluny la mà que vetlla
sobre els perpals, mestressa dels camins.
¡Oh vents de les mars, vençuts per una vela!
¡Oh terra oberta amb rella, que sagnes sense bena!
¡Oh abís on, feble, un llum davalla!
El ferro corre, engrana, arrenca, estira i trenca,
dòcil i dur. Els braços la presa porten,
el feixuc univers que dóna i's beu la sang.

Fou l'autor dels ritus i del temple,
cercle màgic per a tenir-hi els déus
lluny d'aquest món; així l'home contempla,
sol i callat, la sort, la mort, els cels.
Fou l'autor dels signes, de les llengües.
Els mots alats van, travessant els segles,
per munts i valls, a moure cors i braços.
L'ànima es parla i prova de comprendre's.
Cel, terra i mar callen per sentir

dos amics, dos amants parlar-se fluix.

Més lluminós fou el present dels nombres.
Espectres i dimonis van morint.
La veu que compta ha foragitat les ombres.
Fins i tot l'huracà és calm i transparent.
Al cel sense fons l'estel hi troba un lloc;
sense mentir, ara parla a la vela.
L'acte segueix l'acte, res no va sol;
tot se respon en la justa balança.
Neixen cants, purs com el silenci.
A cops, del temps s'entreobre la mortalla.

Li és l'alba una joia immortal.
Però un fat sense dolçor el té doblegat.
El ferro el clava a la roca; el front vacil·la;
dins seu, penjant crucificat,
el dolor fred entra com una fulla.
Hores, estacions, segles li corquen l'ànima,
cada dia li fa defallir el cor.
El cos, forçat, debades es retorça;
l'instant que fuig dispersa al vent el plany;
sol, sense nom, carn sotmesa a la dissort.

Nota del traductor:

1.- Simone Weil escrigué aquest poema l'estiu del 1937.